

Οὐχ ἦντοι ὁμῶς ἡ δυστυχὴς Καλμίνια ἐμαρξίνατο ὡς
 ἄνθος μεταφυτευθὲν, καὶ μετὰ ἑξ μηνῶν ἀπέθανεν ἀπὸ
 σίβην ἣν ἐπέφερε, κατὰ τινὰς μὲν τῶν ἱατρῶν, τοῦ
 βορείου κλίματος ἡ τραχύτης, κατ' ἄλλους δέ, ἡ λύπη
 τῆς διὰ τὴν στέρτην τῆς πατρίδος τῆς. Ἀλλ' ὁ πε
 ριώνυμος μυθιστοριογράφος Βουλόμερος, ὅστις ἦτον
 παρὼν, κινήσας τὴν κεφαλὴν, καὶ πρὸς τὸν Λόρδον
 Ἐλθερρέλδ ἀποβλέπων, εἶπεν, ὅτι ἐκεῖνος ἄλλην ἔχει
 γνώμην, καὶ τὴν γνώμην του θέλει εἰπεῖ εἰς ἓν τῶν
 προσγεγενημένων μυθιστορημάτων του (α).

(α) Ἐκ τοῦ συμβάντος τούτου ἀνιμφοδόλος ἐπληροφορήθη καὶ δι-
 τήτη ἐσχάτως ἡ Ἀγγλικὴ ἐφημερίς ὁ Ἐξιστοῦνς (Examiner) τὴν
 ἀπαρξὶ εἰς Ἀσχομένην, ἀνδρείας φρουρὰς ἐκ γυναικῶν συγκαταστήσας

ΒΟΛΙ.

Μήπως ὁ φοβερός Δράκων Πύθων, ὁ κατατοξεύ

αἱς ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐνῶ ἐφύλαττε τοὺς Δελφοὺς, ἢ τὰ φρικώδη τέρατα ἄτινα, ὑπείκοντα εἰς τὴν μῆνιν τῆς Ἀθηνᾶς, περιέσφιγγαν τὸν ἱερόσυλον Λαοκρόντα, ἢ τὰ δύο αἰνὰ πέλωρα, τὰ σταλέντα ὑπὸ τῆς Ἥρας διὰ νὰ πνίξωσι τὸν Ἡρακλῆ ἐντὸς τῆς κοιτίδος του, ἦσαν ἐκ τοῦ εἶδους τῶν ὄφρων ἐκείνων τοὺς ὁποίους καλοῦμεν σήμερον Βόας; Ὁ Ἀριστοτέλης δὲν ἀναφέρει τοιοῦτον ὄνομα ὁμιλεῖ μόνον περὶ λιθυκῶν τινῶν ὄφρων μεγέθους καταπληκτικοῦ, οἷτινες, καταδιώξαντές τινας ὁδοιπόρους, ἀνέτρεψαν καὶ μίαν τριήρη. Ὁ Πλίνιος πρῶτος ἀναφέρει τοὺς Βόας, προσθέτων ὅτι ὠνομάσθησαν οὕτω, διότι ἐθῆλζον γάλα δαμάλεων ἢ περίεργος αὕτη ιδέα σώζεται καὶ μέχρι τοῦ νῦν μεταξὺ τινῶν λαῶν. Ἀλλ' ὁ Πύθων τοῦ Ἀπόλλωνος, τὰ τέρατα τοῦ Λαοκρόντος, τὰ αἰνὰ πέλωρα τοῦ Θεοκρίτου, οἱ ὑπερμεγέθεις δράκοντες τοῦ Πλινίου, ἐλυμαίνοντο τὴν Ἑλλάδα, τὴν παραλίαν τῆς Ἀσίας, καὶ τὴν Ἰταλίαν, ἐνῶ σήμερον εἰς κἀνὲν τῶν μερῶν τούτων οὐδ' ἔχνος φαίνεται τοιούτων θηρίων. Μήπως ἡ ζωηρὰ τῶν Ἑλλήνων καὶ τῶν Ἰταλῶν φαντασία, μετέβαλε τοὺς μικροὺς καὶ συνήθεις ὄφεις εἰς ἀγρίους καὶ σαρκοβόρους δράκοντας, ἢ μήπως Βόαι ἀνθρωπόμορφοι ἀπεδίωξαν τὰ παμφάγα ἐκεῖνα θηρία εἰς τὴν Ἀφρικὴν, τὸν νέον κόσμον καὶ τὰς Ἰνδίας;

Οἱ Βόαι δὲν εἶναι ἰσοῦλοι· ἔχουσιν ὅμως μῆκος ἀπὸ τριάκοντα μέχρις ἐξήκοντα ποδῶν, καὶ δύναμιν μυῶδη τοσοῦτον ἀκαταμάχητον, ὥστε κατατυντρίζουσι καὶ τὰ μεγαλήτερα ζῶα περιελισσόμενοι εἰς αὐτά. Καὶ ποτὲ μὲν καταδιώκουσι ταῦτα, ποτὲ δὲ ἐνεδρεύοντες, ὁρμῶσιν αἶφνης κατ' αὐτῶν. Κρυπτόμενοι ὑπὸ τὸν χόρτον, ἢ ἀπαιωρούμενοι ἀπὸ τῆς εὐρᾶς εἰς κλάδους δένδρων, περιμένουσι τὰ θύματα των, καὶ ἅμα παρατηρήσωσι κἀνὲν μακρόθεν, πετώσι σχεδὸν πρὸς αὐτὸ, τόσον εἶναι ταχεῖς καὶ εὐκίνητοι· ἀφοῦ δὲ περιτυλιχθῶσι περὶ τὸ σῶμά του, καὶ συνθλάσωσιν, ὡς εἴπομεν, αὐτὸ, τὸ ἀλείφουσι μετὰ τὸν μυζώδη καὶ βρωμερὸν σιέλόν των, καὶ ἀνοίγοντες τὸ στόμα των ὡς χάσμα βαράθρου, τὸ καταπίνουσιν. Οὕτωπως καταβροχθίζουσι καὶ σκύλους, καὶ ἑλάφους, καὶ βόας δλοκλήρους.

Ἐπειδὴ τὰ θηρεύόμενα εἶναι συνήθως μεγάλα, οἱ δὲ Βόαι δὲν μασσῶσιν ἀλλὰ καταπίνουσιν, ἢ κατάποσις καὶ ἡ χώνευσις διαρκοῦσιν ἐξ ἀνάγκης πολὺν χρόνον. Ἐάν τις καταλάβῃ Βόαν ἀσχολούμενον εἰς τὸ νὰ εἰσάξῃ εἰς τὸν φάρυγγά του ζῶον, εἴν' εὐχολον νὰ τὸν φονεύσῃ· διότι, οὔτε νὰ φύγῃ δύναται, οὔτε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ θηρευθὲν, καθὼ συνεχόμενον ὑπὸ τῶν καμπύλων καὶ ἀγκιστρωδῶν ὀδόντων του. Μετὰ τὴν κατάποσιν, ἀποσύρεται εἰς τόπον παράμερον, ὅπου μένει ἀκίνητος μέχρι τῆς πέψεως. Ἐπειδὴ δὲ αὕτη δὲν γίνεται εὐκόλως, τὰ κρέατα σηπόμενα ἐποπνέουσι δυσωδίαν ἀνυπόφορον, ἣτις, διαδιδόμενη μακρὰν, προδίδει τὴν παρουσίαν τοῦ ἀθηφάγου δράκοντος.

Οἱ Βόαι ὁρμῶσι καὶ κατ' ἀνθρώπων, ὡς ἀποδεικνύεται ἐκ τοῦ συμβάντος εἰς ναύτην, τὸ ὁποῖον παριστᾷ ἡ ἀντικρὺ εἰκών.

Πλοῖον διαπλέον πρὸ τινῶν ἐτῶν τὴν θάλασσαν τῶν Ἰνδιῶν, ἐστειλε τὴν λέμβον του μετὰ τινῶν ναυτῶν εἰς τινὰ νῆσον διὰ ν' ἀγοράσῃ τροφίμα. Οἱ ναῦται, φθίσαντες εἰς τὴν ξηρὰν, ἀφῆκαν τὴν λέμβον ὑπὸ τὴν φυλακὴν ἐνὸς ἐξ αὐτῶν, καὶ ἐπροχώρησαν εἰς τὰ ἐνδότερα. Οὗτος δὲ μείνας μόνος, ἀπεκοιμήθη ὑπὸ τὰ ἐδῶλια ἀλλ' ἐν τοσούτῳ παμμεγέθης τις Βόας, ἐξελθὼν τοῦ θάλασσης, ἦλθεν εἰς τὴν λέμβον, καὶ περιετύλιξε δι' ἀπείρων σπειρῶν τὸν κοιμώμενον. Εὐτυχῶς ὅμως κατὰ τὴν κρίσιμον ἐκείνην ὥραν ἐφθασαν οἱ σύντροφοί του, καὶ πληγώσαντες τὸ θηρίον, ἀπέκοψαν μέρος τῆς οὐρᾶς του. Μετὰ ταῦτα, θανατώσαντες αὐτὸ, τὸ ἐμέτρησαν, καὶ εὗρον ὅτι εἶχεν ἐξήκοντα δύο ποδῶν καὶ τινῶν δακτύλων μῆκος.

Ἡ ΔΙΚΗ ΤΩΝ ΕΒΤΑ ΕΠΙΣΚΟΠΩΝ.

ΕΚ ΤΗΣ ΝΕΩΤΑΤΗΣ ΑΓΓΛΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ.

ΤΟΥ ΜΑΚΩΛΑΙΟΥΣ.

ὑπὸ Κ. Π. (1).

Τῇ 27 Ἀπριλίου 1688 ἐξέδωκεν ὁ βασιλεὺς (2) δευτέραν συγχωρητήριον διακήρυξιν, ἐν ᾗ ἐπανελάμ-

(1) Δι' σημειώσεις τοῦ πρωτοτύπου δὲν μεταφράσθησαν, διότι αἱ μὲν πλεῖσται ἀφορῶσι τὰς πηγὰς, τῶν ὁποίων ἐθεωρήθη περιττὴ ἡ παράθεσις, ὀλίγαι δὲ τινας περιέχουσιν ἀναπτύξεις μὴ ἀναγομένας ἰδίως εἰς τὸ προκείμενον δράμα. Ὅθεν, ἀντὶ τούτων, προσετέθησαν ὑπὸ τοῦ μεταφραστοῦ σημειώσεις ἄλλαι, δυνάμεναι νὰ βοηθήσωσι τὸν Ἑλληνα ἀναγνώστην εἰς τὴν κατάληψιν τῶν προσώπων καὶ πραγμάτων περὶ ὧν ἐνταῦθα ὁ λόγος.

(2) Ὁ βασιλεὺς περὶ οὗ πρόκειται εἶναι ὁ ἔσχατος Στυαρτίδης Ἰάκωβος Β' τοῦ ὁποίου τὰ ἐπανειλημμένα πολιτικὰ σφάλματα ἐπήγαγον, μετ' ὀλίγους μῆνας, τὴν ἀξιωματημύνητον Ἀγγλικὴν μεταπολίτευσιν καὶ τὴν καθάρσιν τοῦ ἡγεμόνος ἐκείνου. Περὶ δὲ τῆς συγχωρητηρίου διατάξεως, παρατηροῦμεν τὰ ἐξῆς. Ὁ βασιλεὺς ἦτο καθολικὸς, ἐκ δὲ τῶν ὑπηκόων αὐτοῦ, ὀλίγιστοι μὲν, μόλις τὸ 1/50 τῶν κατοίκων, ἐπρέσβευον τὸ δόγμα τοῦτο, οἱ δὲ πλεῖστοι ἦσαν διαμαρτυρόμενοι διαφόρων αἰρέσεων, δηλαδὴ, Ἀγγλικανισταί, πρεσβυτεριανοί, ἀνεξάρητοι, βαπτισταί κτλ. Κατὰ τοὺς κειμένους νόμους, μόνον οἱ Ἀγγλικανισταί ἢ Ἐπισκοπικοὶ λεγόμενοι ἦσαν ἱκανοὶ νὰ λάβωσι δημόσια ἀξιώματα, εἰς δὲ τοὺς λοιποὺς πάντας, Καθολικοὺς, πρεσβυτεριανοὺς κτλ. οὐ μόνον τοῦτο δὲν ἦτο ἐπιτετραμμένον, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐλευθέρα τέλεσις τῆς λατρείας αὐτῶν ἦτο ἀπηγορευμένη, ἐπὶ ποιναῖς βαρελαῖς. Ἡ συγχωρητήριος διάταξις ἐπέτρεψεν εἰς